

Фото Анастасії ЛАПАТІНОЇ.

■ Фотозвинування

«Мадонна Літта» (1490), Леонардо да Вінчі.

Скільки сьогодні по всій Україні таких Мадонн, які прикривають собою дітей, коли їх бомблять путінські посіпаки?

УКРАЇНСЬКА МАДОННА закрила своїм тілом дитину під час обстрілу окупантами Києва

...Ти намагався її змалювати — вона вмочила тебе в сльози і пекло, в кров і жахіття: фарби такі ти подужаєш? Розпачу вистачить? Віри достане?

Хоч цими словами знаменитий Іван Драч змалював «Чорнобильську Мадонну», його слова з 1988-го звучали актуально і в ці дні.

Бо скільки зараз по всій Україні таких Мадонн, які прикривають своїми тілами дітей, коли їх бомблять путінські окупанти? Скільки ще горя і біди має витримати наша наймирніша країна у світі?

«Ця жінка, Ольга, прикрила власним тілом свою місячну доньку під час обстрілу в Києві та в результаті отримала тяжкі поранення. Дитина не постраждала. Зараз сім'я перебуває на лікуванні в «Охматдиті», — написала у Twitter журналістка Анастасія Лапатіна, опублікувавши

«Мадонна Літта Леонардо да Вінчі, і Мадонни Рафаеля Санті навіть уявити не могли того пекла, крізь яке проходить Українська Мадонна.»

фото з лікарняної палати, де молода жінка у бинтах та крові годує своє немовля.

Поранену маму одразу в мережі нарекли Українською Мадонною. Хоч і Мадонна Літта Леонардо да Вінчі, і Мадонни Рафаеля Санті навіть уявити не могли того пекла, крізь яке проходить Українська Мадонна. Бо війна ще триває. Київ, у якому лікується мама з немовлям, ще в оточенні ворогів, і щодня українська столиця знищується смертоносними ракетами...

Але наша Мадонна має пройти крізь це пекло. Витримати всі путінські ракети, бомби, снаряди і кулі. Щоб залишитися країною. Україною!

■ Відверта розмова

Оксана КОВАЛЕНКО

— Волинський край нині є місцем, де збирають й розподіляють гуманітарну допомогу від закордонних та місцевих добродійників. Знаю, що ви взялися за волонтерство й нині працюєте в стінах Волинської військової адміністрації. Розкажіть, що ви робите, як діє створений Центр?

— Координаційний центр Волині, по суті, взяв на себе функцію кризового менеджменту. Тобто мінімум бюрократизму, формальностей, схем — спрощено завозити необхідне через кордон, розвезити й направляти туди, де потрібна ця допомога. У перший же тиждень допомоги пропонували на 90% від потреб! Умовно кажучи, зі ста дзвінків у день 90 були з пропозицією допомогти, а 10 — з проханнями. Приміром, передати одяг, ліки, продукти. Спектр країн дуже широкий! Військове не пропонували, бо не було можливостей ввезти. Але з кожним наступним днем війни ця пропорція змінювалася дзеркально (90% — це потреба). Я б пояснила це тим, що процес унормувався: пропозиції від окремих осіб акумулюються через певні організації, фонди і скеровуються на хаби (є склади в Польщі і в нас) — там вони акумулюються й розподіляються. Наприклад, мер Ніжина (Чернігівщина) попросив про допомогу, а ми мали відповідну пропозицію з Варшави, то ми просто скомунікували з ковельськими волонтерами, які саме були у Польщі, й вони відправили дві фури з усім необхідним (теплі речі, одяг, продукти) у Ніжин. З останнього — це спрямування однієї з тих білоруських і російських фур, що конфіскувала на митниці Волинська адміністрація, на Чернігівщину. З проханням про транспорт і про продукти до мене зверталися народні депутати від цієї області. У них гостра проблема з харчуванням. І на все це витратили до однієї доби! Одночасно видавалося розпорядження, пакувалося — і вона поїхала! Мінімум чиновницьких загат. В час війни так і має бути.

— Із соцмережі дізналася, що ви навідувалися у різні волинські громади. Для чого?

— Мені важливе, по-перше, спілкування з людьми, зокрема необхідно зустрічатися з головами громад (щоб знати, наскільки вони готові на випадок бойових дій захищати наші території). По-друге, чи достатньо продуктів харчування, що з медициною. Сподіваюся, що у нас є люфт часу (і він таким залишиться), але щоб усе було в резерві й напоготові. І третє питання: якою мірою нашими волинськими можливостями мож-

Такий час, що в сумочці народної депутатки мусить бути зразок тканини для бронезилетів.

Фото з архіву Ірини КОНСТАНКЕВИЧ.

У телефонній фотогалереї Ірини Мирославівни зберігається й знімок із тушонкою з Камінь-Каширщини.

І під час війни бувають прекрасні новини: 14 березня пані Ірина поділилася в соцмережі світлинкою онучки, маленької українки Стефанії.

«Мирославівно, які гроші?! У нас війна!»

Таку фразу довелося почути народній депутатці Ірині Констанкевич від земляків, які у відповідь на її прохання про допомогу підготували тушонку на фронт. Зараз знана волинянка, яка раніше переймалася питаннями освіти й культури українців, відбудови Лесини будиноків у Колодяжному, волонтерить в Координаційному центрі Волині. Вона з тих, хто спокійно й неопублічно робить усе, що може, й трохи більше. Але є випадки, коли публічність утверджує віру в Перемогу, коли «Вітаю. Я саме повертаюся з Києва» від народного депутата гріє й підтримує. З таких мотивів ми й організували це інтерв'ю

на допомагати тим, хто цього гостро потребує. Напряму. До прикладу, була я в Сошичному на Камінь-Каширщині — звернулася до колег, кажу: «Хлопці, дуже потрібне для Київщини (Буча, Ірпінь) харчування». Букальню за кілька днів люди Сошиченської громади з моїми колегами Світланою Сидорук, Віктором Семенюком цю допомогу зібрали. Знаєте, що вони зробили? Звернулися: «Хто має свиню, теля?» Побили худобу, зібрали жінок, покрутили тушонки, спакували й питають: «Куди везти?». Коли питаю, скільки це коштує, — чую: «Мирославівно, які гроші?! У нас війна!». Оце громада. Дуже багато значать звичайні людські контакти. В нас є й офіційні, й неофіційні розмови — максимально стягуємося, хто як може. От зараз працюємо по брониках. Індивідуальний захист — це, напевно, найбільш гостра проблема. Бронезилети, каски. Відкрилося вам, що в нас на Волині вже налагоджують виробництво. Люди провели таку роботу! Нехай воно

не є заводським, але головне, що виконує захисну функцію. Шийють саме з тієї тканини, що передбачена, — кордур: вона не горить, не рветься, до неї спеціальні нитки... Нефахівці за

куватися спільними справами. Дуже приємно, що таке вітання можна почути з ваших уст. Але є публічні особи, обранці, які тікають або намагаються втекти. Ті ж Сергій

«І в Київ їжджу на ті засідання, хоч мама мені каже: «Куди ти, дитино, їдеш? Це ж так страшно». Але раптом саме одного голосу (мого) не вистачить під час голосування?»

кілька днів вивчають досконало проблему і, маючи відносно примітивні можливості, запускають ці процеси! Я бачила це все! Маю зразок тканини. Маємо шукати її в Італії. Ось що роблять наші волонтери! Хто міг би подумати, що ми таке будемо робити? Має вплив і досвід 2014 року.

— Зараз особливого значення набула фраза: «Вітаю. Я з України». Вона означає, що разом до Перемоги у цій нестерпній війні з нами йдуть ті, кому ми надали особливі повноваження, довірили опі-

Мартиняк та Степан Івахів. Як ви оцінюєте їхню поведінку?

— Є підхід «Не суди — і не судимий будеш». Можна за біблейськими істинами говорити. Але ви правильно кажете, що в час війни не слід вибудовувати лише якусь власну моральну модель. Потрібно думати про колективну безпеку, про громадські справи... Чим конкретні люди керуються, яких ви називаєте, я не знаю, бо вже тривалий час не спілкуюся... На останньому засіданні його не було, не знаю, з яких причин. Єдине, що знаю, що Степан

Івахів точно матеріально допомагав, має потужний волонтерський осередок. Про масштаби допомоги точно не скажу. Найкраще питати в нього.

Однак знаю, що багато людей роблять велику неопублічну роботу. Напевно, коли буде час, після війни, ми повернемося до питання про те, хто й що робив під час війни. Багато хто робить дуже гідні справи. Колись ми складемо палітурку, мозаїку гордості України про тих, хто скільки всього виконує, не називаючи себе. Сьогодні лише за пів дня я зустріла таких 5 людей: той довезення організує, той цех із пошиття необхідного. Вони вважають, що це обов'язок. І я роблю все, що можу, як звичайна громадянка, не кажучи вже про те, що я ще й народний депутат. І в Київ їжджу на ті засідання, хоч мама мені каже: «Куди ти, дитино, їдеш? Це ж так страшно». Але раптом саме одного голосу (мого) не вистачить під час голосування?!

— Про активну волонтерську роботу фонду «Тільки разом» під час війни є багато інформації, але цікаво, де тепер перебуває його засновник, волинянин Ігор Палиця?

— Він точно в Україні. Це скажу вам на всі 100%. Де саме — точно не знаю. Але він і в Києві буває, і на Буковелі, у різних місцях. Днями ми спілкувалися... Фонд дуже багато допомагає. З того, що я знаю, продукти на тонни закуповувалися й направлялися в Київську область, це достеменно кажу... І воно все йшло в Бучу, Гостомель. Другий пункт — Волноваха. Туди везли не тільки продукти, медобладнання, а й автомобілі, щось на кшталт безпілотників (це дуже дороге обладнання).

— Як ви даєте собі раду, коли вас, як кажуть, накриває потоком новин із війни (маю на увазі, обстріли мирних міст)? Як себе «тримати»?

— Найкраще шукати порятунку у спілкуванні з близькими людьми. Це підтримує, заряджає. Може допомагати переключення на корисну роботу. Корисну. Скажу чесно, що і мене накриває. Я пробувала читати: брала історичну, мистецтвознавчу, художню літературу — нічого не допомагало. А от останній раз, коли ми їхали на Київ і верталися, знайшла твір, що мені дуже допоміг. Це величкий роман-бестселер «Поліанна» Елеонор Портер. Про дівчинку, яка грала в гру «Як радіти життю». Я знаходжу те, що дає радість: тих наших волонтерів, які шийють броніки, людей, які крутять тушонки, хлопців, які везуть усе це під снарядами. Вони роблять усе можливе для світу, життя інших людей! Це дає мені сили й добре мобілізує. ■

■ Ім'я Волині

Фото із сайту volyn.com.ua.

Про нього казали: «Гостре перо й тверда рука у журналіста Сачука»

10 років тому — 28 березня 2012-го — перестало битися Велике Чуйне Серце нашого головного редактора

Нам і досі не вистачає Степана Сачука (на фото). Бо це був Талантище від Бога, який жив газетою, жив Журналістикою. Степана Дорофійовича не любила, але поважала влада, бо він завжди мав свою позицію і ніколи не

прогинався перед господарями високими кабінетів. А колеги навіть у гумористичних строфах писали про нього з величезною повагою: «Гостре перо й тверда рука у журналіста Сачука».

Заслужений журналіст України, Почесний грома-

дянин Луцька Степан Сачук (1937–2012) про призначення нашої професії сказав словами: «Найкраща політика — це чесна журналістика». Цього зараз так не вистачає багатьом колегам, як і нам бракує його мудрої поради у час, коли

«Найкраща політика — це чесна журналістика.»

що до війни друковане слово опинилося на межі знищення. Що вже казати про дні, коли Україну підпалюють та нищать путінські війська! Сьогодні слово Степана Сачука, переконані, було б потужною зброєю в інформаційній війні з російськими окупантами.

Просимо всіх, хто знав нашого Редактора, помолитися у понеділок, 28 березня, за упокій його душі. ■

■ Схиляємо голови

Фото із сайту zmi.cj.ua.

Небо було його мрією з юних літ.

Фото із сайту suspalne.media.

Майор Лисенко назавжди залишиться 28-річним.

— Євген цілковито віддавався роботі, своїй справі, навіть інколи я ображалася, — розповідає дружина й додає: — Він любив свою роботу, любив небо, завжди йшов до мети. Я надзвичайно ним захоплювалася.

«**Майор Євген Лисенко був командиром однієї з ескадрильї Севастопольської бригади тактичної авіації ім. Покришкіна. Це одна з двох бригад, що відмовилися переходити на сторону росії ще в 2014 році.**»

Поховали Героя у рідному селі Ротмистрівка. Він назавжди залишиться 28-річним...

Майор Євген Лисенко був командиром однієї з ескадрильї Севастопольської бригади тактичної авіації ім. Покришкіна. Це одна з двох бригад, що відмовилися переходити на сторону росії ще в 2014 році й перебазувалася на Николаївщину, а згодом на територію Західної України, зокрема дислокувалася в Луцьку. В пам'яті жителів обласного центру — той вересневий день 2018 року, коли громадськість, представники влади урочисто зустріли на Театральному майдані 204-ту Севастопольську бригаду тактичної авіації. Вона прибула, аби нести службу на Луцькому військовому аеродромі, відповідно до розпорядження Кабміну щодо нарощування протиповітряної оборони держави на північно-західному напрямку. Завжди пам'ятатимемо, що вулицями нашого міста ходив і Євген Лисенко, який віддав своє життя й за нас з вами. ■

У бою з двома літаками ворога загинув льотчик Луцької бригади майор Євген Лисенко

«Потрібно захистити тих дітей, які вже стали сиротами!» — такими були останні слова, сказані ним матері

Марина ЛУГОВА

Євген Лисенко пілотував винищувач МіГ-29 і встиг збити один із літаків противника, але загинув від ворожих систем ППО. Детальніше про Героя написано на фейсбук-сторінці Повітряних сил України. Зокрема, сказано, що за місяць до повномасштабного військо-

вого вторгнення росії, Євгена призначили командиром авіаційної ескадрильї.

— У свої 28 років Женя вже був льотчиком-інструктором. Йому зовсім мало лишалося польотів до присвоєння кваліфікації льотчика 1-го класу, — згадує свого друга військовий побратим і однокурсник Олексій. — Там був непростий бій, і він летів самовіддано.

Євген родом із Черкаської області. Закінчив військовий лицей, згодом — Харківський національний університет Повітряних сил імені Івана Кожедуба та одразу потрапив на службу в ЗСУ.

— У 12 років вирішив, що буде військовим. А з першого курсу училища визначився з професією льотчика. І від мрії своєї не відступив, — розпові-

дає мама загиблого. — Казала йому: «Давай ще подамо кудись документи, раптом не пройде». А він: «Нікуди більше. Як не пройду — наступного року знову вступатиму на льотчика».

У Євгена залишилися дружина та маленькі донька й син — Єлизавета і Єгор. «Потрібно захистити тих дітей, які вже стали сиротами», — останні слова, які Женя сказав матері.

■ Незагоєна рана

«Синочку, ти всіх рятував, а себе не вберіг...»

У другий день війни віддав своє молоде життя за Вітчизну старший лейтенант медичної служби 80-ї окремої десантно-штурмової бригади Збройних сил України 29-річний Владислав Ткачук із селища Цумань Луцького району

Олександр КОБИЛАН

Фото з фейсбук-сторінки Олександра КОБИЛАНА.

Останнім репостом Влада у фейсбуці були слова: «Україна. Народжені ВІЛЬНИМИ».

Влад, як його називали батьки, обрав гуманну професію — став лікарем. Мріяв рятувати людські життя. Я знав цього усміхненого юнака з дитинства. Він вирів із моїми синами. Був чемним і вихованим хлопцем. Тихим, спокійним, добрим.

Серед однолітків вирізнявся кремезною статуєю, але в голосі вчувалася дитяча ніжність, очі випромінювали доброту. Він завжди прагнув допомогти тим, з ким був поруч. Тому й обрав професію медика. Таким, як він, місце там, де потрібне слово втіхи, підтримка і запевнення, що все буде добре.

Його присутність завжди зігривала серця батьків. Без нього ніяка робота у них не клеїлася. Мама й тато завжди з великим нетерпінням чекали його з Маяківського ліцею. Тишилися, любили, пишались, що росте такий красень! Щоб поцілувати його, пригорнути до себе, їм потрібно було стати на носочки.

Не зогледілись, як закінчив Київський національний медичний університет імені О. Богомольця. І тут несподівано для батьків почули синове самостійне і остаточне рішення стати військовим медиком, щоб, як дядько Віктор, захищати Вітчизну від непроханих зайд.

Ох як защеміло материнське серце. Ніби відчувало щось недобре. Море сліз було пролите довгими ночами. Завжди замкнений у собі, тепер і батько прохав сина, щоб добре подумав, не послішав з обранням другої професії, адже у країні війна і вже достатньо смерті дядька... Влада не переконали їхні вмовляння і слюзи. Змінити своє рішення відмовив-

ся. Закінчив медичну академію Збройних сил України, дав присягу на вірність народові України. Прийняв виклик долі, яка визначила, кому захищати свій народ і стати героєм.

... — Ні, не треба мені тієї форми, вона лякає мене й понині. Чому так сталося? Ти ж, синочку, нікому нічого поганого не зробив. Ти всіх рятував, допомагав, а себе не вберіг, — умивалась слюзами

«**На небо зійшов Світлий Воїн, щоб наблизити нашу свободу.**»

мати, обіймаючи свою дитину, яку народила для життя, зростила і виховала. — Ти завжди був слухняним, не перечив, допомагав. Чому? Чому так сталося? Напевно, так Богу угодно... Ти прости, мій любий сину, що я не стримуєся і обіймаю тебе востаннє, скоро не буду вже більше. Скажи, синочку, як жити буду без тебе, скажи...

На небо зійшов Світлий Воїн, щоб наблизити нашу свободу. На сторінці Влада у фейсбуці прочитав: «Україна. Народжені ВІЛЬНИМИ». Це був останній його репост, ніби прощальний салют для тих, хто живий і буде жити. ■

В БОЯХ ЗА УКРАЇНУ ВІДДАЛИ ЖИТТЯ МУЖНІ СИНИ ВОЛИНИ:

Валерій БАДЗІОНЬ — старший сержант, мешканець міста Володимира. Останні два роки він присвятив службі в лавах Збройних сил України, загинув на Донеччині.

Олексій ДЕЙНЕКА — мешканець Ковеля. Життя його, 20-літнього, обірвалося ще 27 лютого біля міста Токмака Запорізької області. Через бойові дії довгим був шлях бійця додому.

Сергій СМІТЮХ — мешканець Ковеля, який поліг під Волновахою. Він пройшов АТО. Коли почалося повномасштабне вторгнення росії в Україну, чоловік повернувся з-за кордону й став на захист Батьківщини.

Олександр КВАТИРКО — уродженець селища Сенкевичівка, котрий трагічно загинув внаслідок ворожого ракетного удару по телевізійній вежі біля Рівного.

Віталій МОВЧАН — лейтенант, уродженець села Куп'янськ, що на Харківщині. Оскільки його рідне місто тимчасово окуповане, то відспівали загиблого у храмі Володимира. Посмертно офіцеру ЗСУ присвоєно звання Героя України — у перший день повномасштабного вторгнення росії він знищив два літальні апарати ворога.

Цими днями сумна звістка надійшла на Шачину. Під час бою з російськими окупантами у результаті мінометного вогню 15 березня загинув житель Шацька Андрій ДОМАНСЬКИЙ (від народження Стаднік Віталій Вікторович), який служив за контрактом і майже два з половиною роки самовіддано боронив від ворогів рідну землю.

■ Тема №1

Порошенко пропонує міжнародний план примушення путіна до миру

П'ятий Президент України і лідер «Європейської Солідарності» зазначив, що надіслав свої пропозиції главі держави Володимир Зеленському, а також презентував його західним союзникам, зокрема президенту Європейської народної партії Дональду Туску. «Ми назвали цей план «Примушення путіна і росії до миру», — каже Петро Порошенко

Фото із сайту eurosolidarity.org.

Василина СМЕТАНА

Цей план передбачає:

1. Закон про ленд-ліз. «Допомогу, яку Захід надає Україні в обороні, треба збільшити і систематизувати. Кожна держава, яка допомагає Україні, має прийняти закон про ленд-ліз, подібний до Акта США про ленд-ліз 1941 року, який уповноважує національний уряд постачати країні, котра захищає себе від агресора, необхідні матеріали, включаючи (але не обмежуючись) харчування та боеприпаси, танки та реактивні винищувачі, протитанкові та зенітні системи без порушення позиції нейтралітету будь-якої країни», — пояснює Порошенко.

2. Небо під контролем. «Було б доцільним надати Україні необхідні інструменти, щоб українськими засобами тримати своє небо під контролем. Надзвичайно важливо невідкладно передати

«Наріжним каменем цих санкцій Заходу має стати повне енергетичне ембарго росії».

Україні літаки МіГ-29, які є у наявності в країнах НАТО, а також системи протиповітряної оборони (типу «земля-повітря»), протиповітряної

оборони С-300, які допомогли б Україні закрити небо власними силами. У майбутньому Україні можуть бути передані додаткові більш складні

системи протиповітряної оборони. При цьому вже сьогодні варто розпочати програми навчання українських спеціалістів щодо користування цими

системами», — зауважує п'ятий Президент.

3. Другий фронт, Західний. «Західний другий фронт має зараз включати все, крім солдатів. Щодня, якщо путін не відводить свої війська, нам потрібні нові санкції. Санкції мають ставати ще більш пекельними, приборкувати агресивний потенціал росії. Бо справжнє пекло, на жаль, поки що в Україні, а не в росії, а треба, щоб було навпаки. І наріжним каменем цих санкцій має

Семи. Сподіваюся, Джонсон перший міг би відгукнутися на таку ініціативу», — вважає Порошенко.

5. Прискорена інтеграція України до Європейського Союзу. «Необхідно забезпечити невідкладне опрацювання заявки України на членство в ЄС. Європейська Комісія має швидко представити відповідний висновок на розгляд Європейської Ради для схвалення рішення щодо надання Україні статусу країни-кандидата на

«Щодня, якщо путін не відводить свої війська, нам потрібні нові санкції. Санкції мають ставати ще більш пекельними, приборкувати агресивний потенціал росії. Бо справжнє пекло, на жаль, поки що в Україні, а не в росії, а треба, щоб було навпаки.»

статисти повне енергетичне ембарго. Бо лише з Європи в росію і лише за нафту і газ щогодини 50 мільйонів доларів перераховується путіну, а потім витрачається на вбивство українців», — наголошує Порошенко.

4. «План Маршалла» щодо відбудови України. «Необхідно вже зараз розпочати розробку системного плану щодо невідкладної відбудови України. Пропонуємо тристоронній американсько-ЄСівсько-британський план, або так званий «План Байдена-Мішеля-Джонсона» щодо України, який був би відкритим для участі й інших держав, особливо країн Групи

членство у відповідності до положень законодавства ЄС. За наявності політичної волі лідерів ЄС існує можливість розпочати передвступні переговори до кінця 2022 року», — переконаний лідер «Євросолідарності».

«Певна кількість цих кроків уже втілюється в життя. Ми виписали це у вигляді цілісного, комплексного, єдиного плану з точки зору головних пріоритетів, яких зараз потребує Україна для зупинки російського агресора. Ми готові використовувати наші зв'язки, допомагати українським дипломатам у реалізації цього плану», — наголошує Петро Порошенко. ■

■ Актуально

Більшість вірян московського патріархату в Україні виступає за розрив із рпц

Народний депутат із фракції «Європейська Солідарність» Ростислав Павленко (на фото) дав рекомендації тим православним громадам, які усвідомлюють неможливість перебувати у складі московського патріархату

Ольга СОКОЛОВА

«Московська агресія і поведінка російської православної церкви ставлять руба питання перед архієреями, священниками і громадами московського патріархату в Україні. Можливо, дехто з них ще чекає, чим скінчиться війна — але кожен день наближає неминучий момент вибору. А викриття слугителів московського патріархату, які співпрацюють з ворогом, — формують ставлення до цієї конфесії у суспільстві. Зрештою, навіть більшість парафіян московського патріархату в Україні виступають за розрив із рпц», — констатує Павленко.

«Часто громади готові виступити ініціаторами об'єднання з канонічною Православною

63% українців підтримує ідею розриву зв'язків УПЦ мп з рпц, адже Кіріл освячує ракети, якими путінська орда вбиває українців і нищить їхні міста.

церквою України, готові перекозувати священників і архієреїв, але часто потребують розуміння, що і як робити. Чим користуються прибічники варіантів «залишитися з москвою» чи «почекати», — зазначає народний депутат.

Він пояснює: змінений у 2018–2019 роках Закон про свободу совісті і релігійних організацій дає чіткий механізм, як громаді об'єднатися з ПЦУ.

«Важливо пам'ятати: саме громада, а не священник, не єпископ і тим більше не предстоятель може вирішувати, до якої конфесії належати (юридичною мовою це називається «визначення юрисдикції»). Саме громада визначає, до речі, і майнові питання (кому належить храм та інші споруди)», — наголошує Павленко.

Закон передбачає, що релігійна громада повинна мати

«Важливо пам'ятати: саме громада, а не священник, не єпископ і тим більше не предстоятель може вирішувати, до якої конфесії належати (юридичною мовою це називається «визначення юрисдикції»).»

статут, і належність до тієї чи іншої конфесії («юрисдикції») цим статутом визначається. Тож об'єднання з ПЦУ у юридичному сенсі — це питання внесення змін до статуту громади.

Для цього потрібно:

1. Провести збори релігійної громади, на яких ухвалити рішення про внесення змін до статуту — зафіксувати належність до ПЦУ. На зборах має вестись протокол, який за результатами зборів підписується.

2. До обласної державної адміністрації подати документи для внесення змін до статуту громади:

● заява за підписом керів-

ника релігійної громади;

● статут релігійної громади у новій редакції;

● засвідчена копія протоколу зборів громади (зі списком учасників зборів);

● попередня редакція статуту релігійної громади.

До обласної державної адміністрації слід подати документи для державної реєстрації змін до відомостей про релігійну громаду, що містяться в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань:

● заява про державну реєстрацію змін до відомостей про юридичну особу, що містяться в Єдиному державному реєстрі;

● нотаріально засвідчена на нотаріальному бланку копія протоколу загальних зборів;

● статут релігійної громади в новій редакції (після реєстрації змін в ОДА, див. вище).

При цьому, поки тривають процедури, з майном громади (зокрема храмом) не можуть відбуватися жодні маніпуляції («увести» храм у громади не можна).

Павленко наголошує: як багато юридичних процесів, цей потребує ретельності і уваги. Однак, зважаючи на сотні успішних приєднань громад до ПЦУ, — він абсолютно реальний. «Але для коректності всіх дій краще проконсультуватися зі священниками ПЦУ, зокрема отримати у них усі зразки документів», — рекомендує Ростислав Павленко. ■

Точка зору

У путіна на руках кров, росія — країна-варвар. З ким підписувати «мир»?

Ми мусимо будувати нову систему глобальної безпеки вже без росії

Після 24 лютого вся система глобальної безпеки, до якої ми звикли за останні 80 років, фактично припинила своє існування — тому що не можна будувати спільну систему безпеки з такою країною, як росія, це вже для всіх стає очевидним і зрозумілим

Володимир ОГРИЗКО,
дипломат,
міністр
закордонних
справ України
з грудня
2007-го до березня
2009-го, Надзвичайний
і Повноважний посол
України, колонка на сайті
lv.ua

обставин, і всупереч росії, бо вона довела за ці 80 років, що для неї жодні міжнародні норми, принципи, угоди, зобов'язання абсолютно нічого не важать. Це країна-варвар, країна-агресор, країна, яку треба якомога швидше прибрати з політичної карти світу.

Тому ідея створення нового союзу (мається на увазі запропонований Президентом Володимиром Зеленським союз United for Peace), безумовно, правильна, але питання в її реалізації. Повідомлення про великий «прогрес» у перемовинах свідчать про те, що розуміння, як цю ідею реалізувати, далеко від того, що нам, українцям, у першу чергу потрібно.

Я, чесно кажучи, побоююсь, що на тлі оцих усіх «переможних» реляцій про те, що ми припиняємо кровопролиття (що є, безумовно, найважливішою основою для того, щоб зупинити цю бійню), нам просто нав'яжуть ті умови, які потім буде неможливо відіграти назад.

І саме тому переговори мають відбутися у зовсім іншому форматі. Це мають бути перемовини України і західних лідерів з рф. Не можна за-

Путінізм=фашизм=сталінізм.

лишати ці переговори переговорам сам на сам. І ніякі західні партнери не дадуть нам жодних гарантій, якщо ми не зобов'яжемо їх взяти участь у цьому процесі. Все це політичні фантазії, які

розсиплються на другий день після того, як цей папір, не дай Боже, буде підписано, і це означатиме, що ми просто відкладемо другу бійню на кілька років. Ми маємо думати про це вже сьогодні,

якщо таке, не дай Боже, станеться.

Щодо позиції західних лідерів, ми не повинні виходити з того, що наші партнери битимуться за нас більше, ніж ми самі. Очевидно, що від санкцій проти рф страждають не лише росіяни, але й ті країни, які ці санкції запроваджують. Це означає зменшення тих прибутків і доходів, до яких вони звикли і від яких їм дуже важко відмовитися. Але якщо «мир» буде укладений, ми не матимемо жодних аргументів заперечувати те, що треба відновлювати нормальні відносини з росією. Бо якщо мир, то чого ж ми тоді повинні говорити про те, що рф треба продовжувати санкціонувати, нищити еконо-

безумовно, він має бути покараний найлютішим способом.

Те, що Міжнародний суд ООН у Гаазі днями зобов'язав рф негайно припинити вторгнення в Україну, ніяк не вплине на ситуацію. Росія не сприйматиме цей висновок серйозно, як вона не сприймала серйозно в останні роки рішення, скажімо, Європейського суду з прав людини. Прямого впливу на ситуацію це не дасть, втім, якщо ми згадаємо про Міжнародний суд у Гаазі, то такі речі є надзвичайно важливими для того, щоб потім, коли всі данні, всі резолюції, в тому числі і Генеральної асамблеї ООН, будуть зібрані до купи, коли до них будуть додані всі ті кон-

З одного боку, ми просимо у них засоби протиповітряної оборони, нове озброєння тощо, а з іншого — хочемо підписувати мир із воєнним злочинцем.

мічно тощо?

І зовсім не останнє питання — з ким Президент Зеленський збирається підписувати мирний договір? З путіним, якого американці оголосили людиною, яка підозрюється у вчиненні злочинів проти людяності? Так не можна. Це відкине нас в очактих самих американців на дуже велику дистанцію.

З одного боку, ми просимо у них засоби протиповітряної оборони, нове озброєння тощо, а з іншого — хочемо підписувати мир із воєнним злочинцем.

Добре, це є прерогативою суду, ми не маємо права говорити про злочини до того моменту, поки судді не винесуть рішення, але прокурори Гагського суду вже працюють в Україні, збирають всю інформацію, і її більше, ніж достатньо. Ми з вами чудово розуміємо, скільки крові на руках путіна і що,

кретні факти злочинів, які вчинила росія на території України, коли все це буде готово і путіна оголосять у міжнародний розшук — от тоді це вже матиме зовсім інші політичні наслідки.

Думаю, ми до цього доживемо, притому в доволі близькій перспективі, всі ті, хто сьогодні почне найцікавіше. Крім путіна, в списку на міжнародний розшук опиниться вся кремлівська камарилья, всі ті, хто сьогодні підтримує цей фактично фашистський режим. Після цього ситуація почне кардинально змінюватися — бо для всіх тих, хто сьогодні сидить і очікує в москві і навколо неї, сподіваючись, що якось воно буде, це означатиме, що червону лінію під їхнім режимом підведено. І от тоді активуються ті сили всередині росії, які щонайменше не захочуть мати такої перспективи для себе. ■

От сволота!

Російського генерала проклинають у рідному селі на Любешівщині

Михайло Зусько (на фото), який є уродженцем Ветел нині Камінь-Каширського району, командує армією орків на Півдні України і намагається захопити Миколаїв

Любомир БРОШКО

Народився запроданець 1972 року і виріс у багатодітній сім'ї. Чимало його рідних і досі проживають на Любешівщині, дехто з братів та сестер мешкає за кордоном. Батьки вже покійні.

У рідному селі з 2014 року, відколи російський генерал став учасником бойових дій на Донбасі на боці окупанта, його ні разу не бачили.

«Ще в школі він був досить простої вдачі, хоча навчався добре. Оскільки виховувався у сім'ї, де народилося з десяток дітей (уже точно й не згадаємо скільки), то вже тоді проявляв хороші лідерські якості, вмів добиватися свого. Часто очолював шкільні команди на різних

змаганнях», — пригадують його колишні односельчани.

Закінчивши школу у Ветлах, у 1989-му Михайло Зусько поїхав у Росію. Здобув військовий фах у Рязанському вищому повітряно-десантному командному училищі, пізніше продовжив навчання в загальновійськовій академії зс рф та академії генерального штабу зс рф. Був учасником першої чеченської війни. З 2007-го проходив військову службу на різних командних посадах формувань Південного військового округу зс рф. Тож, без сумніву, за ці 30 років він пройшов таку потужну школу зомбування, що, мабуть, і був готовий воювати з українськими солдатами. Але невже в душі нічого не щемить, коли здійснює обстріли й бомбардування

У школі села Ветли до війни навіть висів портрет Михайла Зуська як приклад для дітей. Зараз світ називає генерал-лейтенанта військовим злочинцем.

домівок таких же українських сімей, якою була колись і його власна у Ветлах, коли вбиває людей, поряд з якими ріс, яких знає особисто?! Зрештою, це ж він воює і проти рідного брата Миколи — полковника Збройних сил України.

Від початку повномасштабної російсько-української війни очолювана Михайлом Зуськом орда здійснює наступ під Миколаєвом. Під його командуванням знайшов свою смерть цілий батальйон тактичної групи 7-ї гвардійської дивізії у марних спробах взяти Вознесенськ. Окрім того, генерал-запроданець примудрився втратити бойову тактичну групу 20-ї мотострілецької дивізії... Але й забрав багато життів українців, тож його в рідному селі проклинали...

Чимало ветлівчан нині боронять Україну у зонах бойових дій: хтось у складі нашої армії чи тероборони, хтось як волонтер... І важко уявити, що відчують рідні генерала, на котрих, окрім жахить війни, обрушується через такого родича ще й людський гнів, незалежно від їхньої позиції, думки та участі в цій війні. ■

■ Нескорені

Останній подвиг екіпажу Героїв

Стали відомі деталі бою, в якому загинули волинські танкісти Сергій Васіч, Віталій Пархомук та Олег Свинчук

Мужні бійці поклали голови під час визволення селища Макарів біля Києва. Посмертно всім трьом Указом Президента України присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка»

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Про їхній останній бій повідомляє Цензор.Нет із посиланням на «Армія Інформ».

Українські танкісти після чергового бою чекали доповіді від розвідників — деє мала бути ще одна колона росіян, яку треба зупинити. Нарешті дані було отримано. Три екіпажі вислухали завдання, натягнули шоломофони — і броньовані машини пішли в напрямку ворожої колони.

Екіпаж старшого сержанта Сергія Васіча зайняв зручну позицію. Коли у прицілі з'явилися росіяни, Сергій віддав команду на відкриття вогню. З першого пострілу вдалося підбити головну машину, інші два танки підтримали вогнем. Маневруючи, наші танкісти нищили ворога. Танк старшого сержанта Васіча зайшов против-

Сергій ВАСІЧ.

Фото з uk.wikipedia.org.

Олег СВИНЧУК.

Віталій ПАРХОМУК.

Вічна пам'ять Героям!

нику у фланг і почав вести вогонь осколково-фугасними снарядами, викурюючи піхоту.

У бою 8 березня 2022-го екіпажі окремої механізованої бригади імені князя

Романа Великого знищили шість одиниць ворожої техніки, путінців було відкинуто, і зрештою під час контрнаступу українські війська визволили від окупантів важливий населений пункт Київщи-

ни — селище міського типу Макарів, але, на жаль, троє танкістів про це вже не дізналися... Ворожа протитанкова керована ракета, від влучання якої в українському Т-64БВ здетонував боекомплект, обірвала життя старшого сержанта Сергія Ва-

«Вони з честю несли на нарукавних нашивках старовинний символ регіону — білий хрест на червоному тлі — і змушували ворога його боятися...»

січа та його підлеглих і братів по зброї — старшого солдата Віталія Пархомука та солдата Олега Свинчука.

Про усіх цих воїнів зі смутком та гордістю нині згадують мешканці Волині, бо вони з честю несли на нарукавних нашивках старовинний символ регіону — білий хрест на червоному тлі — і змушували ворога його боятися...

Як наша газета уже повідомляла, солдат Олег Свинчук — із села Бережці на Любомльщині. Старший солдат Віталій Пархомук — житель селища Заболоття. А ось командир екіпажу старший сержант Сергій Васіч народився в Батумі (Грузія) в сім'ї військовослужбовця, тож їздив по гарнізонах. Згодом жив у селищі Гриців на Хмельниччині. У 2015-му його мобілізували, пізніше він підписав контракт. У 2018-му став командиром танка 14-ї окремої механізованої бригади імені князя Романа Великого. Неодноразово виконував бойові завдання в зоні проведення АТО/ООС. ■

■ Гаряча пора

«Посіяти в тилу хліб — головне завдання воєнного часу»

У цьому впевнений директор фермерського господарства «Перлина Турії» Ковельського району, депутат Волинської обласної ради Володимир Яренчук

Так склалося, що впродовж кількох останніх років часто брала інтерв'ю для нашої газети в цього керівника однієї з найкращих сільськогосподарських структур Волині саме першого місяця весни. Нинішня наша розмова — з присмаком війни

Алла ЛІСОВА

«ВЗЯЛИСЯ ЗА ВИГОТОВЛЕННЯ ТУШОНОК ДЛЯ АРМІЇ»

— Біда постукала в кожну українську оселю — байдужих до таких жорстоких атак, руйнації, нелюдських знущань, звірств, напевно, не було. З першого дня нападу росії наше господарство не стояло осторонь, а відразу долучилося до активної роботи. Коли по всій трасі від Ковеля до Ратного почали зводити блокпости, рити протитанкові рови — мали за обов'язок забезпечити тероборонівців і добровольців гарячою їжею, — розпочав Володимир Арсентійович. — Виділяли пальне бійцям тероборони та поліції і продовжуємо це робити. В компанію Євгена Дудки

«Волинь-Зерно-Продукт» поставили 100 тонн пшениці на суму 850 тисяч гривень на борошно для потреб армії.

— «Перлина Турії» — серед тих, хто вважав, що не може бути господарство повноцінним без тваринництва. Воно виручає зараз?

— А яке харчування без м'яса? Тому в господарстві взялися за виготовлення тушонок для армії. Вже відправили більш як тисячу банок. Беремося за виконання завдання — виділити 5 тонн яловичини для виготовлення консервів.

— Наша область приймає багато переселенців, які виїжджають з місць бомбардувань. Як їх підтримуєте?

— Щодня до Ковеля потягом і на авто прибувають люди різного віку із найбільш постраждалих територій. Діти, внуки, праців-

Ключі від авто Володимир Яренчук (праворуч) вручив новим власникам — прикордонникам.

ники нашого господарства волонтерять, допомагаючи їм оговтатися від тривалого перебування в стресовому стані в підвалах — без води, їжі, медикаментів. Наші люди їх одягають, годують, забезпечують усім необхідним, надають житло. Ми виділяємо продукти харчування.

Коли розмовляти з Володимиром Арсентійовичем, до нього якраз прибув заступник начальника Волинського прикордонного загону Роман Косміна. Директор передав прикордонникам свій «Форд Транзит», заправив авто, потиснув руку військовому, побажавши

щасливої дороги і успіхів. А тоді мовив:

— Потреба в спеціальному транспорті під час воєнного стану велика. Тому схвально сприймаю зусилля депутатів, бізнесових структур, підприємств придбати необхідні авто. І долучився до збору коштів на придбання джипів за кордоном.

«ДОБРЕ РОЗУМІЄМО ВАЖЛИВІСТЬ МОМЕНТУ: ХОРОШИЙ СОЛДАТ — НАГОДОВАНИЙ СОЛДАТ»

— Володимире Арсентійовичу, весна — завжди гаряча пора для аграріїв. А цьогоорічна — просто екстремальна. Як плануєте провести кампанію?

— Одне з головних завдань для нас — вчасно посіяти. Хоч непросто

лом — це майже 150 тонн. Зараз шукаємо прийнятну ціну. Очікуємо на обіцянки уряду її зменшити. Сіяти, в принципі, маємо чим. Але бувають ситуації такі, які змушують зупинити сільгоспроботи. Днями рухалася колона танків. Два з них стали якраз біля нашого села. Потрібна була технічна підмога. Перервали сівбу, притягли важку техніку на тракторну, відремонтували, залили повні баки дизельного палива. І — вперед! Що можемо, те робимо, — все для фронту й перемоги.

Тривалий час чекаємо поставок насіння кукурудзи й соняшнику, за яке ще за три місяці до війни перерахували більше 3 млн гривень. А ще на кілька мільйонів замовили засоби захисту та міндобрива. Теж не можемо

«Будуть зернові — буде хліб, буде кукурудза — буде м'ясо і молоко.»

буде це зробити в нинішніх умовах, але ми кинемо всі сили, бо знаємо, що країна, як ніколи, зараз вкрай цього потребує. Особливо коли через активні воєнні дії в деяких областях не зможуть вийти в поле. Добре розуміємо важливість моменту: хороший солдат — нагодований солдат.

— Чи маєте все необхідне для сівби?

— Головне — це пальне, якого при інтенсивності нашої роботи потрібно від 4 до 6 тонн на день. А зага-

дочекатися. На жаль, знаходяться недобропорядні бізнесмени, які хочуть обдурити, а тепер — списати все на війну. Не вийде — так чи інакше, ми будемо своє відстоювати. А сьогодні питання не лише в прибутках нашого господарства. Ми стоїмо на сторожі продовольчої безпеки всіх українців, і особливо тих, хто важко ціною захищає від лютого ворога нашу землю. А будуть зернові — буде хліб, буде кукурудза — буде м'ясо і молоко. ■

Понад 15000 – стільки російських воїнів знищили Збройні сили України на 22 березня. Ще понад 1000 взяли в полон. Смерть путінським окупантам!

■ Особливий випадок

Горохівський фермер зомлів, коли почув про смерть сина-воїна, який... ще почавить москалів!

18 березня в дім Віктора Капітули у село Ватин, що на Горохівщині, прилетіла страшна звістка. Невістка Алла повідомила, що його сина Дмитра вбили на війні окупанти. Від почутого батько знепритомнів. Рідні онімліли від горя... А хлопець, з'ясувалося, — живий! Діму важко поранили в бою біля Волновахи, але врятували!

Аліна ВІТИНСЬКА

«Це була п'ятниця. Звичайний робочий день, який вже добігав кінця. Прийшла невістка Алла (дружина старшого сина Михайла) і каже: «Тату, повідомили, що Діму вбили! Я вже нічого не усвідомлював. Коли трохи опанував себе, почали з'ясувати, що і як. Подзвонили у військову частину, але там ніякої інформації не давали, просили телефонувати завтра. Син Михайло, який працює у правоохоронних органах, зателефонував у Краматорський відділ поліції до колег. І з'ясувалося, що Діму «важкого» з поля бою доправили в лікарню і встигли врятувати», — розповів батько Дмитра Віктор Капітула.

Наступного дня рідні вже почули голос сина. Діма зателефонував і сказав коротке: «Все добре!».

Дмитро — син фермера Віктора Капітули, про родину якого газета «Волинь» писала влітку. Тих — які колись першими в селі приватизували паї, коли колгоспи занепадали, і вже другий десяток літ тримають сімейне господарство. Батьки Оксана та Віктор виховали трьох синів-патріотів, кожен із яких нині докладає свою лепту до перемоги України. Середній син Дмитро — військовий. Служить в десантно-штурмовій бригаді. Ще в жовтні його частина заступила на ротацию на Донеччині. Коли почалася війна, відсікали ворога в найгарячіших точках. Відбивали Чернігів,

Дмитро Капітула: «Окупант ще своє отримає!»

«Найгірше вже позаду. Тепер Дмитро має два дні народження. Батькові сказав, що через кілька тижнів буде в строю.»

Херсон. Постраждав Дмитро біля Волновахи.

Боець розповів, що противник в'яте намагався прорватися в бік Слов'янська, задіяв танки, БТР, БМП-3, артилерійські обстріли, авіанальоти. Але в окупантів нічого не виходило.

Дмитро командував протитанковим підрозділом. Відбили п'ять ворожих атак. Взяли багато трофеїв, які ще зможуть послужити нашим захисникам. Волинянин потрапив під обстріл, міняючи позиції. Від двох снарядів ухилився, від третього

— не зміг. Отримав важкі осколкові поранення. Встиг ще сам накласти собі джгути. Шпиталізували його уже без свідомості. До тям приїшов у Краматорській лікарні.

... Найгірше вже позаду. Тепер Дмитро має два дні народження. Батькові сказав, що через кілька тижнів буде в строю. А нас по відеодзвінку з палати Дніпровського шпиталю Герой запевнив: «Окупант ще своє отримає!». Дмитро каже, що планує якнайскоріше одужати, аби повернутися на фронт, бо там його побратими. ■

■ Увага, вікторина!

Б'ємо по кривавому путіну і гранатобузом!

Відгадайте, що ми заховали — і вигравте кошти для армії

Грицько ГАРБУЗ

Пропонуємо зіграти в нашій інтелектуальній вікторині, завдяки якій ви можете зробити добру справу. Адже призом для переможця тижневого конкурсу стануть кошти (і від «Волині-нової», і від «Цікавої газети на вихідні»), які ми перерахуємо на допомогу українській армії, вказавши ваше ім'я як волонтера-благодійника...

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-3»

Більшість, почувши назву захованого нами предмета, згадає одразу народну казку, а дехто, глянувши на емблему відомої мережі, яка позичила цю казкову назву, побачить й політичну силу одного з народних депутатів-динозаврів.

Також цей предмет асоціюється з бабусиним внеском у перемогу українських воїнів над путінською ордою. До речі, один із головних героїв казки — улюблений персонаж Мордору. А сама мережа — частина великої групи компаній із нетеплою назвою, яка уже кілька років, як дала відкоша будь-яким російським товарам — і матеріальним, і духовним.

А ще близький родич захованого нами предмета асоціюється з дуелями.

Що ми заховали у гранатобузі?

«Кошти ми перерахуємо на допомогу українській армії і вкажемо ваше ім'я як волонтера-благодійника...»

Слово-відповідь треба надіслати до 2 квітня (включно) тільки у вигляді sms-повідомлення на номери: **050 1354776 і 0672829775**, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я і прізвище (наприклад: «Гранатомет» (Галина Гармата)). Цей номер і братиме участь у щотижневому жеребкуванні при розіграві призових волонтерських 200 гривень (100 — від «Волині-нової» і 100 — від «Цікавої газети на вихідні»), якщо правильних відповідей буде більше, як одна. **Смерть путіну! ■**

■ Лист оптимізму

Краще напишіть: «Повертайся з перемогою!»

У газеті «Волинь» за 8 березня була розповідь про лучанина Олексія Кушнера — волинського козака (чоловік зараз у Сухопутних військах ЗСУ захищає нашу державу), який взяв у полон москальського десантника, і його дружину Ольгу Валянік (обоє на фото), яка волонтерить. Власне, йшлося про історію кохання двох молодих людей, яких поєднала Революція гідності. А фейсбук знову дає нагоду повернутися до наших героїв

Катерина ЗУБЧУК

На своїй сторінці нещодавно Олексій висловив думки з приводу того, що люди пишуть чи говорять, і як чують їх військові. Сказане настільки відверте, щире й мудре, що пропонуємо увазі наших читачів:

«Отримавши черговий меседж від рідних чи навіть не знайомих людей, думаєш одне: «Та за що?».

Отже, перше — моє «улюблене»: «Повертайся якнайшвидше додому!». В умовах війни швидше додому можна потрапити в трьох випадках — тебе вбили, тебе поранили чи ти просто банально дезертирував. Цього ви хотіли побажати?

Наступне: «Бережи себе!». Це як? Я ж не пішов до війська самовбиватись. Ось це «бе-

режи себе» звучить, як «Чисть зуби» — річ ніби очевидна, але ж деколи просто неможлива, бо таке життя та умови бойових дій. Берегти себе в умовах війни — це полями тікати за бугор.

І таке: «Молюсь за тебе» — якщо ви не впевнені в тому, яку релігію сповідує людина, котрій ви це адресуєте, не робіть цього. «Мій Бог не чує твоїх молитов, бо їх неправильно адресуєш». Молитись на хрест, за людину, яка планує банкет з Одіном у Вальхаллі, — тупо.

Я не хочу нікого образити, це лише моя та військових мого кола спілкування суб'єктивна думка. Якщо дійсно хочете підбадьорити, то накидаю вам трішки прикладів: «Повертайся з перемогою», «Але ви круто їх там «жарите», «Гордий знайомству з тобою», «Лови нюдси» чи банальне «Дякую»...

У мене поки все. Я живий і здоровий».

До речі, в обох наших героїв у першому місяці весни були дні народження. 10 березня — в Ольги. І вона написала коротко: «Мені 32 роки. І я вже двічі відправляла свого чоловіка Олексія Кушнера на війну». А ще так звернулася до коханого: «Зовсім скоро ми будемо сидіти в нашому будинку (декілька літ

«Я живу в державі, за яку готовий вбивати і Громадянином якої гордий бути.»

тому подружжя купило будинок неподалік Луцька й переїхало в сільську місцевість з обласного центру. — Авт.) і вибиратимемо дизайн другого поверху, меблі і вікна, думати, які дерева по-

«Наші побачення освячені барикадами і війною.»

садити і чи встигнемо зробити терасу до літа.

8 років ти для мене приклад усього — мужності, справедливості, доброти, чесності. Приклад любові до рідних, до своєї країни, справжньої дружби і підтримки. Ми пережили АТО/

ООС, переживемо і масштабне вторгнення. Я горда, що ти захищаєш нашу країну, і я вірю в перемогу! Для тебе поняття «честь» і «відстояти свою країну» — не порожні слова.

З кожною секундою я люблю тебе ще більше, щаслива бути твоєю дружиною! З днем народження, коханий Олексій Кушнер! Я тебе люблю!»

А 12 березня народився Олексій. І вже на його фейсбук-сторінці читаємо: «Мені сьогодні 35. Я вважаю себе щасливою людиною. Я живу в державі, за яку готовий вбивати і Громадянином якої гордий бути. Я коханий і кохаю, моя рідня в безпеці (відносній, звичайно, бо зараз ніхто не в безпеці), жива та здорова, я нарешті маю можливість робити смерть москалям...»

У мене є все, і навіть більше, ніж я колись міг мріяти. Майже все. А те єдине, чого не вистачає, ми усіма силами наближаємо — Перемогу.

Гроші — волонтерам. Подарунки (бажано в літрової тарі) готуйте, буду чекати вас в гості після перемоги в нашому домі, який завжди відкритий для наших друзів...».

В час, який переживає зараз Україна, всім би нашим співвітчизникам такого незборимого оптимізму й віри в перемогу над ворогом! ■

■ Світ з нами

Виклик, кинутий новітньому гітлеру американським мільярдером, став додатковою можливістю привернути увагу світової спільноти до війни проти України.

Місіс Маск виглядає неперевершено й у вишиванці від Юлії Магдич (на фото ліворуч), і від луцької «Едельвіки».

Фото із сайту espreso.tv.

стежить за новинами 24 години на добу, і країни демонструють неймовірну підтримку житлом, протестами та пожертвуваннями. Як каже Президент Зеленський, Україна перемаже!». Знаменитість також оприлюднила в Instagram Stories серію світлин на українську тематику: вулицю Бучі зі спаленими танками російських окупантів, звернення Олени Зеленської до світових ЗМІ, українських дітей, які просять зупинити війну, українськo-військових, хмарчоси у Нью-Йорку, які святяться у кольорах українського прапора, а також свої знімки, зроблені під час перебування в Києві.

Окрім того, як один зі спосібів підтримки нашої держави Мей Маск обирає вбрання від українських дизайнерів. А нещодавно модель одягла на інтерв'ю в ефірі у студії WePlay Esports в Лос-Анджелесі вишиванку від луцького бренду Edelvika, про що сама написала у соцмережах. До речі, за кілька днів перед тим модель з'явилася на публіці в сукні-вишиванці від львів'янки Юлії Магдич. «Я була в Києві двічі, зустрічала там лише добрих, розумних і працюючих людей. Зараз вони переживають жах, українські воїни муляють борючися за свою свободу. Друзі регулярно надсилають мені новини», — написала Мей, розмістивши своє фото в українському національному вбранні.

В анонсованому інтерв'ю 73-річна знаменитість також розповіла, що пишається своїми дітьми, які підтримують Україну. За її словами, Ілон Маск доставив в Україну інтернет-обладнання Starlink, Кімбал Маск запровадив інтернет-проект Sunflowers4Ukraine («Соняшники для України») на підтримку українських дітей та сімей, а Тоска Маск опікується фондом Save The Children («Зберегти дітей»).

За матеріалами slovoidilo.ua, portal.lviv.ua, unian.ua, pershyj.com, ukrinform.ua. ■

Ілон Маск готовий бити путіна однією лівою, хоч і не шульга

А його мама, Мей Маск, щоб підтримати Україну, вдягає українські вишиванки. Зокрема пошиті в Луцьку

Надія АНДРІЙЧУК

Уже на третю добу путінської «спецоперації», 26 лютого, міністр цифрової трансформації Михайло Федоров звернувся до американського винахідника і мільярдера, засновника компанії SpaceX і Tesla Ілона Маска, написавши йому у Twitter: «Поки ви намагаєтесь колонізувати Марс, Росія намагається окупувати Україну. Поки ваші ракети успішно приземляються з космосу, російські ракети атакують громадян України. Прошу вас забезпечити Україну станціями Starlink та доступом до супутникового інтернету, а також звернутися до РФ — багато мислячих росіян поважають вас».

Через 10 годин американець відповів українському посадов-

цю: «Starlink уже активний в Україні. Термінали в дорозі».

В умовах війни, коли можливі перебої і проблеми з інтернет-підключенням, доступ до глобальної супутникової системи Starlink надзвичайно важливий для забезпечення стабільної роботи критично важливої інфраструктури: електростанцій,

який написав, що американець має пройти в Чечні спеціальні тренінги, аби бути готовим до зустрічі з путіним. На це Маск іронічно зауважив: «Дякую за пропозицію, але така чудова підготовка дасть мені надто велику перевагу. Якщо він (путін. — Ред.) не боїться двобою, то я згоден послугуватися лише лівою рукою, хоч навіть не шульга, — і підписався: — Ілона».

Звісно, такого бою не відбудеться, але це стало ще однією можливістю привернути увагу світової спільноти до вторгнення росії в Україну.

Не відстає від свого сина й мама Ілона Маска, модель, бізнесвумен і письменниця 73-річна Мей Маск. Вона стала однією з перших селебриті зі світовим ім'ям, які підтримали Україну: «Вторгнення — це жахливо. Світ

«А нещодавно модель одягла на інтерв'ю в ефірі у студії WePlay Esports в Лос-Анджелесі вишиванку від луцького бренду Edelvika.»

військових баз, промислових підприємств тощо, адже такий інтернет не можна відключити або зламати, він забезпечує швидке і безперебійне з'єднан-

ня. А вже 27 лютого в Україну прибула перша партія спеціального обладнання STARLINK. Тож допомога Ілона Маска просто неоціненна. А недовзі ексцентричний бізнесмен написав у Twitter повідомлення путіну з пропозицією поединку за Україну. Ініціатива Маска сподобалася колишньо-

му боксеру, а нині меру Києва Віталієві Кличку. Щоправда, замість кремлівського упрія Ілону Маску (зневажливо назвавши його Ілоною) відповів Кадиров,

який написав, що американець має пройти в Чечні спеціальні тренінги, аби бути готовим до зустрічі з путіним. На це Маск іронічно зауважив: «Дякую за пропозицію, але така чудова підготовка дасть мені надто велику перевагу. Якщо він (путін. — Ред.) не боїться двобою, то я згоден послугуватися лише лівою рукою, хоч навіть не шульга, — і підписався: — Ілона».

Звісно, такого бою не відбудеться, але це стало ще однією можливістю привернути увагу світової спільноти до вторгнення росії в Україну.

Не відстає від свого сина й мама Ілона Маска, модель, бізнесвумен і письменниця 73-річна Мей Маск. Вона стала однією з перших селебриті зі світовим ім'ям, які підтримали Україну: «Вторгнення — це жахливо. Світ

■ За законом воєнного часу

Ті, хто палять сухостій, відтепер є диверсантами

3 березня 2022 року внесено зміни до Кримінального кодексу України, які посилюють відповідальність за злочини проти основ національної безпеки в умовах воєнного стану, йдеться в повідомленні Волинської військової адміністрації

Богдана КАТЕРИНЧУК

Так, у статті 113 «Диверсія» до переліку злочинів, вчинених з метою ослаблення держави або інших дій, спрямованих на знищення людей чи завдання шкоди їхньому здоров'ю, відтепер додано і навмисні підпали, в тому числі й сухої рослинності. В обґрунтуванні йдеться, що під час воєнного стану такі дії становлять додаткову небезпеку, відволікають від виконання бойових завдань підрозділи рятувальників, військових та правоохоронців, а відтак знижують обороноздатність країни.

До управління ДСНС у Волинській області лише за одну добу 16 березня надійшло майже два десятки звернень про пожежі, спричинені спалюванням сухоостою. Відтепер такі дії розцінюються як кримінальний злочин, який передбачає покарання у вигляді ув'язнення строком від 10 до 15 років з конфіскацією майна.

Розслідування через підпал трави у ніч з 15 на 16 березня ведеться, зокрема, у Зимненській громаді Володимир-Волинського району.

«Всупереч заборонам горе-господарі продовжують палити суху траву, провокуючи виникнення

масштабних пожеж. Їх не спиняє ні те, що пожежі внаслідок підпалів можуть вийти з-під контролю, ні навіть введення воєнного стану в Україні. «Від ворожих бомб палає українська земля, а місцеві палії допомагають нищити навкруги все живе! І ресурси, які могли б використуватись для надання допомоги людям, котрі страждають від нападу агресора, ми повинні витратити на ліквідацію наслідків навмисних підпалів», — висловився з цього приводу очільник громади В'ячеслав Католик.

Головне управління ДСНС України у Волинській області оприлюднило прізвища людей, яких в березні цього року притягнули до відповідальності за спалення сухої трави на значній площі, що спричинили, зокрема, загоряння господарських будівель, дачних будинків. На 3060 гривень оштрафовано: І.А. Осипчука — с. Бобли Ковельського району, В. С. Кроля — м. Ковель, І.І. Гасюка — с. Годинь Ковельського району, В. П. Сидорука — с. Оса Ковельського району. Під час рейдів встановлено осіб, які випалювали суху рослинність. До адміністративної відповідальності притягнуті такі порушники: С. Д. Клімук — м. Ковель, О. В. Дрозд — с. Ростань Ковельського району. ■

■ Корисна справа

Переселенців навчають української мови

Консультант Нововолинського центру професійного розвитку педагогічних працівників Любов Кравцова підтримала ініціативу львівської громадської і політичної діячки Ірини Фаріон запровадити курси української мови для тимчасових переселенців

Алла ЛІСОВА

Як повідомила Любов Кравцова, на першому такому уроці були присутні троє «учнів»: пані Іван із Херсона, Сергій із Миколаєва та пані Юлія з Дніпра.

«Поспілкувалися на тему значення рідної мови для кожного з нас. Намагалися

осмислити вислів: «Людина, котра не володіє мовою народу, на землі якого живе, є або гість, або окупант, або раб». Подискутували. Прочитали вголос Послання Тараса Шевченка «І мертвим, і живим, і ненародженим землякам моїм в Україні і не в Україні дружнє посланіє...». Розібрали зміст. Написа-

ли українські відповідники до певних слів-русизмів. Вправлялися у наголосах», — розповіла Любов Кравцова. А домашнє завдання отримали таке: вивчити напам'ять шість рядочків із Шевченка, прочитати оповідання із подарованого кожного часопису «Регіон Бандерівський», який пані Любов тривалий час редагувала, та навчитися переказувати його українською.

Ірина Фаріон у соцмережах подякувала своїй «посестрі з Нововолинська Любі Кравцовій за спільне дихання і творення» й закликала інші міста долучитися до пропаганди й вивчення рідної української мови. ■

■ Варто знати

Волинські державні виші безплатно приймають студентів із зони бойових дій

Для цього потрібно заповнити електронну форму на сайті обраного закладу

Олена КАЛЕНЮК

Ректор Волинського національного університету імені Лесі Українки Анатолій Цьось завізував так званий «Тимчасовий порядок надання освітніх послуг здобувачам вищої освіти з територій, де ведуться активні бойові дії». Студентам, які змушені були переїхати на Волинь, але прагнуть далі

навчатися, потрібно надіслати заяву про це, фото посвідчення особи та студентського квитка або залікової книжки.

Проректор з навчальної роботи та рекрутації, професор Юрій Громик, який опікується цим питанням, розповів, що пропозиція про безоплатне навчання стосується і студентів-контрактників.

У Луцькому національному технічному університеті повідомили, що за такою ж програмою уже навчають шістьох студентів: 4 з київських вишів і 2 з чернігівських. ■

■ Все для фронту — все для перемоги!

«Спочатку шлях пролягав на Схід. Тепер, очевидно, буде по всій Україні»

Відомий волонтер із Нововолинська Валерій Курстак з новою силою взявся постачати бійцям на передову все необхідне

Фото з архіву Валерія КУРСТАКА та Алли ЛІСОВОЇ.

Поїздки на першу лінію фронту, щоб доставити те, що найбільш необхідне бійцям, вже стали для Валерія Курстака (праворуч) частиною життя.

Алла ЛІСОВА

— Працюємо адресно, орієнтуючись на потреби 14-ї бригади, — розповів пан Валерій, координатор Центру допомоги військовим. — Під час останньої поїздки в зону бойових дій на Житомирщину доставили військовим шапки, балаклави, берці, планшети, тепловізори. Останніх завезли 23 одиниці на суму більше двох мільйонів гривень.

Відразу поцікавилася, де беруть кошти, щоб усе придбати для армії.

— Якщо раніше інколи потрібно було пояснювати нашим громадянам, що бійці чекають на підтримку тих, хто в тилу, то тепер у цьому плані простіше, — відповів пан Курстак. — Наші люди ніколи не відмовляються, а то й самі пропонують. Я низько кланяюся Вікторії Бубелі, директорці Нововолинського олійного заводу, котра активно допомагає. Ця людина справді заслуговує на подяку і є гарним прикладом для інших керівників бізнесових структур.

Під час розмови в кабінет зайшов молодий чоловік середньої статури на ім'я Анатолій, знайомий Валерія Курстака. Колишній атовець записався добровольцем на фронт. Збирався на передову — у волонтера взяв каремат, спальник, балаклаву.

Як розповів пан Валерій, щодня до нього телефонує чимало людей. Простягають військову амуніцію, щонайперше бронезилети, які зараз у дефіциті. Волонтери готуються завести плівку для окопів та бліндажів, рації. Мають заявки, які озвучує представник нашої бригади, на постачання генераторів, акумуляторів, метеостанцій, квадрокоптерів. Завжди потрібні запчастини до військових машин, зварювальний апарат. Нещодавно спіл-

кувався з нововолинцем Сергієм, який, пройшовши пекло полону ще кілька років тому, зараз як комбат підказує потреби фронту. Планував побувати в танковому полку, де служив зрештою Костя Мрочко, якому посмертно присвоїли звання Героя України. Не вийшло...

Валерій Курстак зазначив: він разом із перевіреними друзями вирушає у «гарячі» точки лише тоді, коли є те, що вкрай необхідне там, у самому епіцентрі війни. А надійні колеги — це волонтери Петро Сопронюк, Борис Бабійчук, незмінні помічники Андрій Гаць, Олександр Пукля, Олек-

« Валерій Курстак разом із перевіреними друзями вирушає у «гарячі» точки лише тоді, коли є те, що вкрай необхідне там, у самому епіцентрі війни. »

сандр Ільницький. До речі, останній із них привіз нашим військовим на Яворівський полігон продукти, засоби гігієни, інші необхідні речі якраз напередодні бомбардувань... Буквально за кілька годин до трагедії повернувся у Нововолинськ.

Коли запитала у Валерія Курстака, чи не страшно їхати на передову, він відповів:

— За більш як сто поїздок у зону АТО/ООС на Схід у мене вже виробився стосовно цього імунітет. Майже не було страху навіть тоді, коли над головами летіли ворожі реактивні літаки, а зовсім недалеко бомбили нафтобази. А знаєте чому? Його, цей страх, накрили ненависть, бажання помсти підлому, жорсткому ворогу. І російський окупант за всі свої злочиння обов'язково заплатить. ■

■ Скуштуйте!

А ви знали, що котлети можна приготувати з таких простих продуктів...

В умовах посту та обмежених запасів

У цій добірці пропонуємо вам рецепти котлет, які без жодних докорів сумління можуть дозволити собі і ті, хто постить, і ті, хто в силу обставин переживає скрутні часи. Смаколики не містять ні м'яса, ні сметани, ні яєць — мабуть, багато хто навіть не здогадувався, що котлети можна приготувати з таких простих продуктів...

ГОРІХОВІ

Крім чудових смакових якостей, волоський горіх ціниться за високий вміст білків і такої корисної для організму клітковини

Інгредієнти: 30 волоських горіхів, пів батона, 2 великі цибулини, 2–3 великі картоплини, зварені «в мундирах», сіль та перець до смаку.

Приготування. Горіхи та батон пропустити через м'ясорубку, цибулю й картоплю потерти на дрібну тертку. Ретельно вимішати всі інгредієнти, додавши сіль та перець до смаку. Змоченими у воді руками сформувати котлети й обсмажити на невеликій кількості олії.

МОРКВЯНІ

Триває піст, тож господиням стане у пригоді рецепт вегетаріанських котлет

Інгредієнти: 5–7 варених морквин середнього розміру, 100 г манки, 1 ст. л. цукру, 1 ч. л. солі, 0,5 ч. л. перцю чорного меленого.

Приготування. Моркву чистимо від шкірки, пропускаємо через м'ясорубку і перекладаємо в миску. Додаємо цукор, сіль, перець та половину манної крупки, ретельно перемішуємо всі інгредієнти до однорідної маси. Формуємо з морквяного фаршу невеликі котлети, добре обкачуємо їх у манці, що залишилася. У сковороді розігрівемо олію й обсмажуємо котлети з обох боків до утворення золотистої скоринки (по 3–4 хвилини). Потім накриваємо кришкою і на маленькому вогні смажимо морквяні котлети ще 10 хвилин. Страва смакуватиме як гарячою, так і холодною, її можна подавати як самостійну або з овочами чи салатом.

До речі

♦ Готувати такі котлети можна також у духовці, пароварці або мікрохвильовці.

♦ Манку у морквяному фарші іноді замінують вівсяними пластівцями.

♦ Цікавий варіант — додати у фарш подрібнені волоські горіхи, тоді котлети будуть більш ситними.

♦ Якщо ви смажите солодкі морквя-

ні котлети, всипте, окрім цукру, ще й ванілін і подавайте страву зі сметаною або варенням.

♦ Готові пісні морквяні котлети зверху можна притрусити кунжутним насінням — і смачно, і красиво!

♦ Додайте до фаршу замість солі і чорного меленого перцю родзинки або інші подрібнені сухофрукти — смак страви буде дивовижний.

♦ Обкачувати котлети можна не тільки в манній крупі, але і в панірувальних сухарях.

ЦИБУЛЕВІ

Такі котлети мають хрустку скоринку й особливо смакують із ніжною підливою, яка перебиває запах цибулі

Інгредієнти: 0,5 кг цибулі, 100 г манної крупки, 3 зубчики часнику, 2 варені картоплини, 1,5 клас. томатного соку, 2 лаврові листки, сіль та перець за смаком, олія для смаження.

Приготування. Почищену і помиту цибулю наріжте дрібними кубиками. Натріть на тертці картоплю, зварену «в мундирах». Додайте інші інгредієнти і все добре вимішайте. Залиште масу постояти, щоб манка розбухла й увібрала в себе зайву рідину. Якщо фарш вийшов надто рідким, підсипте трохи борошна. Сформуєте пласкі палянички й обсмажте їх з обох боків до золотистої скоринки. Страва вже готова до вживання. Але ще смачнішою вона буде з томатною підливою. Доведіть до кипіння на сковороді томатний сік із сіллю та лавровим листям. Залийте котлети, складені в каstrулю з товстим дном, і тушуйте на слабкому вогні протягом 15 хвилин. За цей час манка добре розбухне, котлети стануть м'якими і на смак нагадуватимуть тюфтелі.

КАРТОПЛЯНО-РИБНІ

Виходять ароматні і хрумки, смакуватимуть із кашею та салатом із запечених овочів

Інгредієнти: 300 г картопляного пюре, 400 г рибного філе, 1 цибулина (за бажанням), сіль, перець, приправа до риби, панірувальні сухарі, олія для смаження.

Приготування. Картоплю відварити, відцідити і розім'яти на пюре. Філе риби пропустити через м'ясорубку разом із цибулею, змішати з картопляним пюре і збити блендером або в кухонному комбайні. Посолити, поперчити і додати спеції. Набирати отриманий фарш столовою ложкою, змоченими у воді руками формувати котлетки й, обкачавши в панірувальних сухарях, смажити на олії до золотистої скоринки з обох боків. ■

www.volyn.com.ua

Головний редактор і відповідальний за випуск ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинська» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видавця заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «друкується на правах реклами». За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.

Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Тижневик «Газета Волинь».

Набрана і зведена в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І ВИДАВЦЯ: 43025, Луцьк, просп. Волі, 13

E-mail volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.

Приймальня 72-38-94

Заступник

головного редактора

Борох Сергій Іванович 77-07-70

Головний бухгалтер

Вдовиченко Тамара Федорівна 72-71-07

Відповідальний секретар

Трофимчук Тамара Сергіївна 72-51-02

Літературні редактори

Харчук Олена Андріївна 72-38-94

Банана Олеся Андріївна 72-38-94

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Політики

Уліцький Василь Михайлович 72-38-94

Економіки

Лісова Алла Степанівна (244) 3-11-78

Медицини

Світлівська Галина Йосипівна 72-20-07

Інформації

Кравчук Ірина Олександрівна 72-39-32

Відділ інтернет-новин

Криштоф Олег Степанович 72-39-32

Місцевого самоврядування і сільського життя

Вітницька Аліна Степанівна 72-39-32

Освіти і культури

Коваленко Оксана Анатоліївна 72-39-32

Листів і зв'язків з читачами

Федрицький Олег Володимирович 72-39-32

Приватних оголошень

Тимошук Руслана Борисівна 72-39-32

Фотожурналіст

Філюк Олександр Миколайович 72-38-94

ТЗОВ «Газета «Волинь»

п/р А83305299000026007000803281

КБ Приватбанк, МФО 305299,

ЕДРПОУ 02471695

Друк офсетний.

Обсяг 3 друк. аркуші

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:

30000, 60306, 60305, 86772 (ДЛЯ

ЧИТАЧІВ ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),

97847 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),

61136 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ ІНШИХ

ОБЛАСТЕЙ).

Регістраційні номери:

ВЛ №18-251 Р від 02.03.2018 р.,

КВ №22901-12801-ПР від 15.09.2017 р.,

РВ №690/243-Р від 07.11.2017 р.

Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер»,

м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.:

(0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua

Тираж згідно із замовленням.

Замовлення № 360.

■ Ім'я України

«Загинув хлопчик, з яким я мала зараз грати в Харкові...»

Легендарна 84-річна українська актриса запевняє, що нині не відчуває страху, натомість вона навчилася ненавидіти

Катерина ЗУБЧУК

Ада Миколаївна перебуває в Україні і як може допомагає нашим захисникам. Про це вона розказала в ефірі національного телемарафону. Думаю, багато хто, почувши, що на зв'язку із телеведучими буде ця знаменита актриса, не відійшов від екранів. Адже ми знаємо, як Ада Роговцева проявила себе в останні вісім років. Вона відкидала будь-які, навіть «найшикарніші», пропозиції країни-агресора й засуджувала тих колег, які виступали в Росії з концертами. То що ж скаже про повномасштабну війну?

«Я була на передовій (в попередні роки війни. — Авт.). Я знаю, як хлопці мучилися, страждали. Те-пер я знаю,

як вони боронять нас. Яка це надпрекрасна сила, мужність наших людей, воїнів», «Я не можу відсторонитися, нічого не робити. Я волонтерю в хаті. Хлопці приходять митися, пратися. Я їм віддаю вже чисту білизну. Вони приносять в пакету мокрі шкарпетки, то я їм з такою радістю віддаю ці чисті шкарпетки. Я їх годую. Поки у мене щось було, то варила своє. А тепер мені приносять — суп стоїть, каша, картопля, все готове. Вареників сьогодні передали. Я сліdkую, щоб, як зайшли до хати, їм було і чисто, і ситно», — розповіла Ада Роговцева.

В її словах було те, що сьогодні може кожному з нас допомогти—підказати, як жити в час війни: «Коли нічого не робиш, тоді страшно. Коли вночі сидиш в підвалі, воно неприємно. А коли ти цілий день щось робиш — не страшно. І час біжить дуже швидко. Я горда тим, що люди, які на передовій, саме такі. Люди, які зараз зазнають страждань, такі. Це мужній, прекрасний народ».

Роговцева також розказала, що її онук і зять — у добровольчих загонах. А донька і невістка організували волонтерський пункт, де дістають все, що можливо. «Мені зовсім не страшно, тому що я народилася оптимісткою. В останні роки в мені зародились якісь інші якості. Я почала вмінати ненавидіти. Я дійсно ненавиджу вбивць. Я ненавиджу людей, які піднімають руки на дитячу лікарню. Які націлюють автомат на дитину, на безпорадну жінку. І на мого героя», — зізналася актриса.

А ще зірка театру й кіно поділилася тим, як війна внесла корективи в її творчі плани: «У нас зараз загинув 18-річний хлопчик. Я мала 18-го числа грати в Харкові. Там уже нема

Фотозображення: uafilmacademy.org

раз тремчу від цього гніву на тих, хто не хоче, не може припинити війну або байдужий до того, що відбувається, до цього страхоття і жаху», — доповнила акторка.

Ада Миколаївна гірко переживає втрату близьких людей. За її словами, вона з багатьма попрощалася за час війни — з тими, кого добре знала та любила. «Це і військові, і просто мої колеги. Я змириться з цим не можу», — сказала вона.

Актриса народилася, до речі, у Глухові на Чернігівщині — нині це Сумська область. Як-то стискається від болю її серце, коли чує, бачить, що ворог бомбить Суми, інші міста на Сході України!..

У середині 1970-х років я дивилася в Луцьку на сцені Волинського музично-драматичного театру імені Тараса Шевченка виставу «Варшавська мелодія» в головній ролі з Адою Роговцевою. І мала редакційне завдання взяти в народної артистки УРСР (звання заслу-

«Я не можу відсторонитися, нічого не робити. Я волонтерю зі своєї хати».

де грати якийсь час. Загинув хлопчик, з яким я мала грати виставу. Молода, світла, чиста людина. Його немає. Це як сина ховати. Я ховала

ченка виставу «Варшавська мелодія» в головній ролі з Адою Роговцевою. І мала редакційне завдання взяти в народної артистки УРСР (звання заслу-

«Я почала вмінати ненавидіти. Я дійсно ненавиджу вбивць. Я ненавиджу людей, які піднімають руки на дитячу лікарню. Які націлюють автомат на дитину, на безпорадну жінку. І на мого героя.»

сина, я знаю, який це біль. Цей хлопчик поведився до останньої миті свого життя, як герой», — розповіла Ада Роговцева. А підсумувала так: «Нам усім зараз щось казати дуже важко, тому що у нас стиснуті зуби. Стислі слова не хочуть виходити. Тільки почуття ненависті. Тільки бажання, щоб справедливості була встановлена. Щоб була правда на моїй українській землі».

А згодом українська акторка театру та кіно Ада Роговцева вкотре висловилася на підтримку України. В ефірі телеканалу Espresso.TV вона закликала росіян припинити жажіття. «Схаменіться, бо розплата буде страшною. І не в одному поколінні буде ця розплата. З тими, хто посягнув на цю землю, хто підняв руку на невинних людей», — сказала акторка. Ада Миколаївна розповіла, що її дитинство припало на період війни. Вона добре пам'ятає, як падали бомби та літали ворожі літаки. І сьогодні знову переживає цей жах, тепер з'явилася страшна ненависть до росіян, які нищать наші землі та вбивають мирних людей.

Українців Роговцева назвала чесними, чистими та добримими людьми. «Але коли вже в нас з'являється гнів і ненависть, то вони страшні. І я за-

женої артистки вона одержала ще у 23 роки) інтерв'ю. Після спектаклю зустрілася з нею за кулісами, аби поспілкуватися. Пригадую, Ада Миколаївна, звичайно, говорила із захопленням про улюблену героїню — польську співачку Гелену, яка закохалася в радянського юнака (а це ж був час, коли в СРСР діяв указ про заборону шлюбів з іноземцями!), але скористалася нагодою сказати для преси і про свого чоловіка Костянтина Степанкова. Тоді якраз вийшов фільм «Дума про Ковпака», де він зіграв головну роль після деякого затишшя в кінематографі.

Згодом, коли з численних публікацій ми всі дізналися й про особисте життя Ади Роговцевої, я зрозуміла, чому для неї було так важливо не обминати творчості чоловіка. Костянтин Степанков був єдиним коханням її життя. За словами актриси, це — любов з першого погляду. Він викладав у театральному інституті імені Карпенка-Карого, де вона навчалася. Пара одружилася, як тільки дівчина отримала диплом. Про нього вона не раз говорила: «Ми були зв'язані однією професією і розуміли одне одного». Актори прижили у шлюбі 46 років. І тільки смерть Степанкова розлучила їх. ■

■ Що віщує небесна канцелярія?

Фотозображення: youtube.com

У цей нелегкий час весна розрадить теплом та первоцвітами.

Зима не повернеться!

Народний синоптик із Каменя-Каширського передбачив швидку перемогу весни та України

Перша частина цього прогнозу вже фактично збулася, а наступної чекати недовго

Леонід ОЛІЙНИК

Наш земляк Володимир Деркач щороку спостерігає за природою у період від Різдва (25 грудня) до Різдва (7 січня), щоб дізнатися, якою буде синоптична картина усього року. У цьому проміжку 12 днів, і кожен із них відповідає за певний місяць. Розповідаючи, чого чекати від цієї весни, пан Володимир запевнив нас, що не лише тепло повернеться на нашу землю, а й мир.

За словами волинянина, прийдешні десять днів березня переконають українців, що зима не повернеться. Щодня надворі теплішатиме. Якщо й будуть дощі, то нечасті й несильні.

КВІТЕНЬ

Перша декада місяця спочатку потішить волинян справжнім весняним теплом.

Дещо похмурою буде сере-

дина цього відрізка: впродовж 2–3 днів можливі невеликі опади. Наступні дні будуть погожими, інколи — вітряні.

У середині квітня очікуємо зниження температури. Дощі випадають ближче до кінця другої декади. На 1–2 дні навіть можливі нічні заморозки.

Третій проміжок місяця ще, ймовірно, зачеплять опади. Вдень буде комфортна температура, вночі інколи дещо холодніше.

ТРАВЕНЬ

Початок останнього місяця весни буде мокрим. Не надто рясні дощі насуватимуться хвилями з перервою на 1–2 дні. У проміжках між опадами буде досить комфортна погода. Невелике похолодання приїде наприкінці першої декади і зачепить початок другої. Далі на деякий час потепліє, хоча інколи дощитиме. Останній десятиденний відрізок травня ще не принесе справжнього літнього тепла, температура буде комфортною, хоча ймовірність опадів збережеться. ■

■ Погляд

«Геноцид — це московський спосіб ведення війни. Так було завжди»

Театр у Маріуполі орки бомбили навмисне

Оксана ЗАБУЖКО, письменниця, поетеса, есеїстка, журналістка Луцька

Геноцид — це московський спосіб ведення війни, і так було, і буде, поки Москва Москвою. Комент (із других рук) від лікарня, який працював у Сирії, прислали мені вночі польські друзі, приголомшені злочином у Маріуполі, перекладаю головне:

«...вони бомбили насамперед лікарні, дитсадки, всю необхідну для виживання інфраструктуру, щоб викликати гуманітарну кризу... Єдиним способом уберегти в сирійському місті санітарний пункт від нальоту російської авіації було приховати, що це санітарний пункт. Натомість подавати його координати спостерігачам ООН було просто самогубством, бо тоді його позначали на мапах як медичний заклад (з погляду права недоторканий) — і він негайно ставав об'єктом атаки. Цей альтернативний спосіб ведення вій-

ни російські сили розробили й застосовували досі в «менш важливих» місцях, як Чечня, Грузія чи Сирія, а тепер просто ткнули нас у нього носом...» (с).

Мені здається, це важливо розуміти: театр у Маріуполі орки бомбили навмисне — саме тому, що знали: там сховище.

А звідси висновок: нам усім треба бути максимально обережними з поданням інформації про всі життєво важливі «точки» міської інфраструктури. Постійно пам'ятати, що наші лікарні, дитсадки й бомбосховища — це для орків цілі. Не ляпати про них по-мирному безтурботно, шифрувати місцеперебування в розмовах телефоном й у соцмережах. Вчити мови війни.

І перестаньте вже нарешті їм докоряти, як малятам у ясельній групі: «Ай-яй-яй, дивіться, що ви нарobili. І не стидно вам?...» Ім не має бути стидно. Ім має бути страшно. Іншого способу зупинити терористичну армію не існує. ■